

Ordning bør ophæves. Hvis der er et Menneske i dette Land, der paa Grund af Sygdom eller af andre Grunde skal drikke en bestemt Slags Vin — det hænder jo —, maa det da være tilladt, at han selv importerer f. Eks. en Kasse Rødvin og betaler den Skat for denne Kasse Rødvin, som Staten forlanger. At han absolut skal købe den hos en Grosserer, kan jeg med min bedste Villie ikke indse skal være nødvendigt, udover at det giver Grosserereren Chance for at forhøje Prisen meget betydeligt. Det blev ogsaa oplyst, at for at sælge f. Eks. en almindelig Flaske Whisky — jeg siger rent ud, som det forholder sig, for det forekommer mig naturligt, at det kommer frem, selv om der er Afholdsfolk til Stede, hvad jeg maa finde mig i — faar Agenten 2½ Kr., Grossisten 2 Kr. og Detaillisten 2 Kr., det er ligegyldigt, hvad der er paa Flasken. Det er en meningsløs Avance. (*Martin Hansen*: Aa, lad den være!). Ja, jeg skal ikke tage den. Det forholder sig, som jeg siger. Tager vi Fodtøj, som ogsaa er nødvendigt, ser vi, at Arbejderne faar 3½ Kr. i Løn, medens de handlende tager dobbelt saa meget i Avance. Saaledes kunde man gennemgaa en hel Mængde Varer. Hvis vi vil have disse Varer, er der ikke andet for os at gøre end at betale, hvad man forlanger for dem i Butikkerne, hvor skulde vi ellers taa dem fra? Med Hensyn til Tobak har man ogsaa faaet en højst mærkelig Ordning, siden Staten greb ind med Beskatning paa den Maade, den gjorde. For de fleste Cigarmærker gælder det, at de, der handler med dem, faar bestemt Paalæg fra Fabrikanten om at tage 7 Ø. i Avance paa hver Cigar, der sælges. Jeg tror, at den Cigar, der før Krigen kostede 7—8 Ø., skal den handlende nu tage 7 Ø. for at handle med. Spørger man en saadan handlende, om han ikke er i Stand til at sælge den Cigar billigere, faar man det Svar: Jo, det er jeg, men det maa jeg ikke, for saa faar jeg simpelt hen ikke flere Cigarer at sælge. Jeg ved ikke, om man kalder dette for Frikonkurrence, jeg ved ikke, om hele den Ordning, vi er kommet ind paa, virkelig er svarende til det Samfundssystem, vi lever under, hvor den ene jo skulde konkurrere med den anden for derved at skaffe os billige Varer. Det forekommer mig, at man tværtimod har monopoliseret en hel Række af disse Virksomheder til Skade for det store Flertal af Befolkningen.

En anden Side af vor Produktion er Byggevirksomheden, som jeg ganske kort skal berøre, da den jo har været omtalt paa en saadan Maade, at det ogsaa her er Arbejderne, der faar Skyld for vore dyre

Boliger. Hvis vi har fulgt med Kurserne paa de vedkommende Papirer i de senere Aar, vil vi have set, at de har været nede i en Pris af 70 pCt. af deres Paalydende, det vil med andre Ord sige, at enhver, der for at bygge en Ejendom i den Tid har maattet laane 1 Krone, skal forrente 1 Krone, skal tilbagebetale 1 Krone, skønt han i Virkeligheden kun har faaet 70 Ø. udbetalt. Hvis man, for at faa den virkelige Værdi af disse Bygninger, regner med, hvad Administrationen har kostet ved Opførelsen af dem, er det jo en ganske given Sag; at mindst 30 pCt. er givet ud til Kurstab og til Administration, til noget, som Arbejderklassen ikke har nogen som helst Skyld i. Dette er det virkelige Forhold, og jeg synes derfor, at heller ikke her kan man bebrejde Arbejderne noget. Deres Lønninger kan vi jo se i de statistiske Tabeller — de er ikke ret store.

Til Slut vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at Stillingen her i vort Samfund er ikke den bedste. Vi har endnu ikke kunnet blive af med en hel Del af de Skatter, vi har faaet baade under og efter Krigen, simpelt hen af den Grund, at Statsbudgettet ikke kunde taale at miste dem. Det maatte være en Opgave for Rigsdagen at tage under Overvejelse, om der ikke var en eller anden Vej, ad hvilken man kunde komme ud af de Tilstande, hvori vi befinder os. Ogsaa her har mit Parti paavist, og det er blevet accepteret af Talere fra venstre og konservativ Side, at Landet er rigt nok til at kunne klare disse Vanskeligheder, men den store Del af Befolkningen kan ikke være med dertil, det er kun en lille Del af den, der kan. Den nuværende Regering har ogsaa forudset dette og forelagt den høje Rigsdag Forslag i saa Henseende, som man ikke paa nogen som helst Maade vilde gaa med til. Er der nu virkelig nogen, der for Alvor vil paastaa, at selv om de 40 000 Mennesker, som ejer de 7 Milliarder af de 11 Milliarder, vi har i Nationalformue — vi har 514, der er Ejere af over en Million, og enkelte af dem har flere Millioner —, i Løbet af nogle Aar skulde betale hele vor Statsgæld, vilde de gaa til Grunde af den Aarsag? Nej, saamænd vilde de ej, absolut ikke. Man ser nu Frankrig og alle andre Lande i Færd med at gaa den Vej. De, som har noget, maa naturligvis betale, de, som intet har, kan intet betale. Et gammelt Ordsprog siger, at der, hvor intet er, har selv Kejseren tabt sin Ret. Samfundet har en Ret til at sige til disse 40 000 Mennesker: I maa træde til med jeres mange Penge, og det kan I gøre, uden at I selv kommer til at mangle noget.